Nansie: Vremde vogel

Vremde vogel

Op n dag midden in de weke schrikken d'hounder van boer Willem inains op van wat roars. Der staait n vremde, grode vogel op t haim.

Hai stìnt en poest as n ol stoommesien en hai kin sikkom nait proaten van muideghaid.

t Is n aiber dij op zien vlocht bie heur te laande komen is.

Hai kikt wat schaauw om zuk tou, want hai vertraauwt de boudel nait al te best.

As Nansie hom in de goaten krigt, gaait ze der, zo nijsgiereg as ze is, op n runtje op òf.

d'Aander hounder runnen mit heur mit, want dij binnen minstens zo benijd noar dij vremde vogel.

Eerst bekieken ze t daaier ais van ale kaanten.

Wat is dat ja n mooie vogel. Hai het lange rooie poten en verder is e haildal wit mit op d'uutìnden van zien vleugels n poar zwaarde veren. Dat liekt slim defteg. En din dij prachtege lange snoavel. n Pronkjewail gewoonweg!

As ze hom van ale kaanten bekeken hebben, binnen ze netuurlek vrezelk benijd hou dij mooie vogel bie heur te laande komen is.

“Wat wilst doe hier?” vragt Nansie.

De aaiber draait de kop noar heur tou en kuggelt.

“Ik bin verdwoald, man,” zegt e mit n zaachte, zeurderge stem, “ik bin de rest van de troep kwiet worden”.

“Hou, de troep kwiet worden?” vragt Wanda, “hou kin je d'aandern nou kwiet worden? Doar blief je toch gewoon bie in de buurt.”

“Ik was te muide,” gaait d'aaiber wieder, “mor loat ik mie eerst even veurstellen. Ik hait Thais Roodpoot. Ik heur bie n troep aaibers, dij onderwegens binnen noar heur zummernust. Dat is hier aargens wied vandoan. Wie binnen vanmörn al op tied aan de raaize goan. Wie hebben wel al twijhonderd kilometer vlogen en dat is n huil ìnde.”

Nansie en de hennen willen dat best leuven, mor ze waiten aiglieks nait wat of n kilometer is.

“Wilst n beetje wotter hebben?” vragt Nansie, dij meelieden krigt mit Thais, “loop din mor even mit.”

Mit mekoar goan ze noar t hounderhok en Nansie wiest de wotterbakke aan.

“Doar kin ik mit mien snoavel nait uut drinken,” laagt Thais, “doar is mien snoavel te laank en te punteg veur. Heb je hier gain sloot?”

d'Haile optocht lopt din op n drafke noar d'sloot, want ze kinnen Thais mit zien laange poten mor zuneg bieholden.

Bie d'sloot stapt hai zo mor t wotter in. t Komt hom tot de knijen. Hai stekt zien snoavel in t wottter en drnkt van t lekker vrizze nat. Inains schut zien kop veuruut en stekt hai hom haildal onder t wotter. Nansie schrikt ter van en is al baange, dat ter wat slims gebeurt, mor even loater tilt Thais de kop weer op en in zien snoavel het e n sparrelnde, gruine kikker.

Mit n handege bewegen gooit e de kop in de nekke en vot is de kikker. Verdwenen in zien moage.

“Lekker!” grolt Thais, “doar was k aan tou.”

De hennen stoan der vol bewondern noar te kieken.

“Zagst dat?” vragt Knelsie aan Wanda, “hai was in ainmoal vot.”

“Hou is t meugelk!” verwondert Wanda zuk.

“Doar kom je recht van bie,” stelt Thais vast en stekt mit n radde bewegen de kop nog n moal in t wotter en hoalt ter n lutje voorntje uut.

Din komt e weer tot d'sloot uut en stapt op wale.

“Wie binnen van t winter noar Oafrikoa west,” begunt e te vertellen, “t is ons hier in de winter veuls te kold en doarom goan wie din op vekansie noar n waarm laand. Wie overwintern doar zo te zeggen.

Mor ons veurman haar besloten, dat wie nou weerom mozzen en dat wer n haile vlaigtocht. Eerguster binnen wie start. Guster ging t aal goud, mor vandoag haar k gain macht in de vleugels. En as je nait meer mitkinnen, din loaten ze joe gewoon achter. Ze kinnen nait op joe wachten, want din komt de dainstregeln in de ware. En dat mag nait.”

“Waist doe zulf t pad din nait?” vragt Nansie, “din kinst ter ja wel achteraan vlaigen. Din komst doe gewoon n poar doage loater aan.”

“Ik wait nait woar of ik langs mout,” zegt Thais, “dat wait allain ons veurman.”

“Din moust mor bie ons blieven,” stelt Wanda veur, “ast din goud uutrust bist, gaaist gewoon op zuik noar n schier stee, woar dast geern wezen magst.”

Dat liekt Thais wel wat en zodounde vindt boer Willem, as e van t laand komt, n aaiber op zien haim.

Hai let hom rusteg lopen, want hai begript wel, dat dij aaiber nog wieder mout.

Henri Wierth

tekening: Maria Rietsema